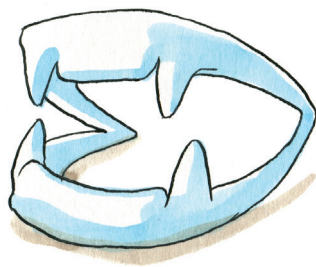
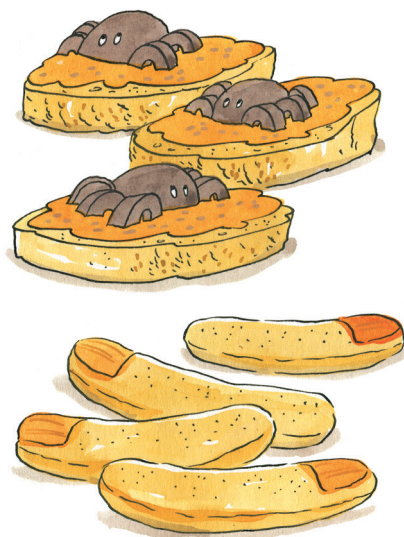

Iosifel,
vampir de lapte

Cel mai mult și mai mult, Iosifel își dorea să fie vampir. Fusese atât de frumos la petrecerea de Halloween de la grădiniță, încât și-ar fi dorit să fie Halloween tot anul, să mănânce felioare de pâine cu pateu și păianjeni de mășline deasupra și să stea îmbrăcat în mantia neagră pe care i-o confectionase mama. În plus, tot mama comandase la patiserie niște pișcoturi cu un fel de unghie roșie în capăt, de ziceai că-s degete. Ancuța s-a speriat teribil!

Tata a bombănit că ce atâta cheltuială pentru o prostie, astea sunt sărbători inventate ca să cheltui bani, iar mama a zis cum, necum, bine că sunt sărbători, și a investit încă zece lei într-o pereche de dinți de plastic, cu colți de vampir.

În dimineața petrecerii, înainte să plece la grădiniță, l-a aranjat la milimetru și aproape că s-a topit de dragul lui.

— Stai să-ți fac o poză, a zis ea. Dar să-ți pun și dinții.

A desfăcut punga cu dinții și s-a uitat îngrijorată la ei.

— Mai bine-i opărim înainte, a spus ea. Ca să-i dezinfectăm.

Îmm? Ce zici?

Și s-a uitat la el ușor derutată, cerându-i sincer o părere.

Iosifel a înțeles „opărim“, dar n-a înțeles „dezinfectăm“ și a întins mâna ca să ia dinții.

— Oare s-o topi plasticul ăsta? a zis ea în timp ce pune la fiert niște apă în ibricul de cafea.

— Ce le faci? a întrebat copilul.

— Îi pun în apă fiartă, ca să moară microbii. Că-i bagi în guriță.

— Faci ceai? a întrebat el.

— Da! a zis mama și a început să râdă. Facem ceai de dinți!

Dinții erau prea mari pentru gura lui Iosifel și-i dădeau o înfățișare cu atât mai caraghioasă. Reușea cu greu să-și împreuneze buzele ca să-și țină gura închisă.

După ce i-a făcut poza, mama i-a pus dinții de vampir în șervețel și șervețelul în buzunarul gentuței și l-a dus de mână la grădinița care era chiar peste drum de blocul lor.

Aproape toți băieții au fost vampiri în ziua aia și aproape toate fetele vrăjitoare, aveau pălării la fel, dar măhuri care mai de care

mai ciudate. S-au fugărit pe holuri și au țipat, și doamnele n-au zis nimic, cum poți să te superi pe ei când s-au străduit atât de mult să se îmbrace, iar părinții au adus de toate. Mai ales mormanul de flori.

Iosifel a vrut să rămână îmbrăcat în vampir și acasă. Îi era cald cu pelerina, iar gulerul înalt și tare îl înțepa în obraz când întorcea capul brusc, însă costumele îi dădea un sentiment de putere și ajunsese să fie convins că el asta și-a dorit de la bun început, deși

ajunsesse vampir doar pentru că mama numai asta s-a priceput să confecționeze.

— Camera mea e un castel, i-a zis Iosif mamei, care cotrobăia în debaraua de pe hol. Și e aici e un șanț cu crocodili, a mai spus, și a arătat către fâșia de mocheta în care se împiedicau mereu cu toții.

— Eu nu văd niciun crocodil, a zis mama ieșind pe jumătate din debara cu o cizmă în mână. Doamne, unde o fi cealaltă?

— Ba da, sunt aici, uite-i, a spus el. Și dacă aș avea o baghetă, aș face o vrajă să-i transform în balauri.

— Vampirii nu fac vrăji cu bagheta, l-a corectat mama serioasă.

— Ba eu fac!

— Tu ești un vampir mai șmecher.

S-a dus în bucătărie, la bufet, și a tras sertarul cel mai de jos, și a luat de-acolo un bețișor lung de lemn, cu care înțepa checul să vadă dacă e copt până în mijloc.

— Uite o baghetă, a spus ea. Dar vezi să n-o rupi!

Tata i-a zis că înainte de masă ar fi bine totuși să se schimbe, iar Iosif a răspuns hotărât că el nu mănâncă.

— Vino să mă ajuți să facem poțiunea, a spus mama. Poțiunea care transformă crocodilii de la castel în balauri zburători!

Pe aragaz fierbea o oală mare din care ieșeau aburi, iar hota de deasupra scotea un vuiet ca șuieratul unui tren în tunel. Pe masă

erau întinse ingrediente de toate felurile. Pe tocător, frunzulițe verzi și zemoase fuseseră mărunțite cu atenție.

— Ce sunt astea? a întrebat Iosif.

— Astea? Astea sunt...

— Mustăți de pisică verde! a sărit tata. Le punem la urmă de tot.

— Îh hh, a făcut băiatul cu o scârbă mimată. Și astea? a zis și a arătat înspre tăiței.

— Astea sunt cozi de șoarece cărunt, a spus mama.

— Îh hh, a făcut Iosif.

— Vrei să amesteci în poțiune?

A dat din cap că da, iar tata l-a luat în brațe și l-a îndreptat către oala aburindă.

— Ia și pune-l pe scaun, a zis mama întinzând taburetul de lemn. Nu-l ține așa spânzurat.

Tata l-a pus în picioare pe taburet, iar Iosifel, un vampir în șosete albe, a amestecat în oală cu bagheta lui subțire de lemn.

— Abia aștept să măncânc și să mă transform în balaur, a spus tata și s-a uitat lung la el, așteptând parcă o încuviințare.

Dar Iosifel nu-și dorea decât să fie vampir și era aproape sigur că este deja.

La masă a mâncat totuși din poțiunea fierbinte și a simțit cum i se duce până în mațele lui mici, iar după prima înghițitură a așteptat o secundă sau două, curios să vadă dacă de-acolo din burtă nu începe cumva o transformare.

Mama și tata au mâncat tot și s-a luat și el după ei și a mâncat tot din castronulul negru, de pui de vampir.

Pe canapeaua din sufragerie, străduindu-se să facă un castel din Lego, sau măcar zidul de împrejmuire, l-a luat o moleșeală și a picat într-o parte și imediat și-a dat seama că e un crocodil într-o mlaștină noroioasă. Avea patru picioare scurte și dinți mari și ascuțiți de vampir, dar corpul îi era greoi și stătea în nămol și-i era frig la picioare.

O, nu, s-a gândit Iosifel. Eu vreau să fiu vampir, nu crocodil.
Cel mai mult și mai mult vampir vreau!

Probabil c-a vorbit cu voce tare, pentru că imediat a auzit un glas subțire, de undeva de sus:

— Eu nu știu ce este acela vampir, dar mi se pare că ești foarte crocodil.

— Cine a vorbit? a zis crocodilul Iosifel, speriat până și de umbra lui și împotmolit în mâl.

Deasupra lui, într-un copac, stătea un tarsier, o maimuță mică și caraghioasă, cu ochi sticloși de bufniță și niște degete lungi și slăbănoage, cu care se agățase strâns de o crenguță.

— Și ești și cam fricos, pare-mi-se, a spus tarsierul. O să te mănânce egretele în loc să le mănânci tu pe ele! a zis maimuța și a început să râdă chițăit.

— Eu nu vreau să mănânc nicio egretă, a spus Iosifel, eu vreau să fiu vampir. Vampirii stau în castel, nu în mlaștină.

Începuse deja să tremure de frig și a vrut să se înfășoare cu pelerina neagră, dar ia-o de unde nu-i.

— Eu cred că e imposibil să fii altceva decât ești, a zis maimuța. Dacă s-a nimerit să fii crocodil, ce poți să faci?

Au rămas amândoi gânditori o vreme.

— Ce e acela vampir? a întrebat tarsierul.

— E... e un fel de om...

— Hm... și omul e un fel de maimuță, din câte am auzit.

— Dar nu e chiar om. Pentru că mănâncă oameni. Adică le bea sângele, așa, de la gât – și a vrut să-i arate cu mâna, dar și-a dat seama că nu are mâini. Și umblă noaptea și ți-e frică de el...

Cu cât vorbea mai mult, cu atât i se făcea mai teamă de vampiri și i se părea îngrozitor să vrei să fii unul.

— Și eu umblu noaptea, a zis tarsierul. Sunt spaima gândacilor! Dar îi mănânc cu totul, nu mă complic, a chițait el.

— Vai, ce scârbos, a început să se smiorcăie Iosifel, târându-se afară din mocirlă. Vreau acasă! a zis el.

— Unde locuiești?

— Pe Strada Podului numărul 47, apartament 5, a zis el.

— Mă tem că nu înțeleg ce-mi spui... Și nici dacă aș vrea să te ajut, n-aș putea, n-am cum să mă apropiu de tine, ești un animal de pradă. Viața e deosebit de periculoasă prin părțile astea, nici nu știi în cine să ai încredere. Tu pari de treabă, dar halucinații din astea cu vampiri și cu poduri n-am mai auzit. Nu te cunosc... Dar am auzit că e un sat de oameni în partea aia, încolo. Eu n-am fost niciodată, doar am auzit. Poate te ajută ei să te faci vampir.

— Dar nu vreau să fiu vampir! a zis Iosif disperat.

— Păi de ce?

— Pentru că sunt răi și umblă noaptea. Nu vreau să mănânc oameni, a spus el. Eu vreau lapte cu biscuiți!

În timp ce vorbea simțea că nu-și poate controla gura imensă și că dinții sunt prea mari pentru el și că de fapt nici măcar nu vorbește clar, ci doar bolborosește. A auzit el la grădiniță că mai încolo o să-i cadă dinții de tot și o să mănânce numai supă cremă de mazăre până îi cresc alții. Dacă i-or crește...

A pornit posomorât în direcția pe care i-o indicase tarsierul. Era greoi și i se părea că hârâie în mers, de parcă ar fi avut o armură ruginită cu care dădea de pământ. Toată suflarea se retrăgea din fața lui, insecte, păsări, animale mici, și parcă până și buruienile și copacii se dădeau deoparte, să-i facă loc. Ce ciudat să le fie tuturor frică de tine, s-a gândit el. Măcar prin asta s-a asemănat un pic cu un vampir și și-a dat seama că nu e în regulă. Oare cât mai e până la oameni?

Dintr-odată s-a pornit un vânt puternic care l-a luat pe sus și corpul țeapăn și greu de crocodil s-a făcut într-o clipită moale și ușor, a pierdut legătura cu pământul și s-a îndoit de la mijloc. O forță necunoscută îl trăgea de bot de parcă ar fi vrut să scoată ceva cu cleștele de la el.

Când a deschis ochii, tata îl ținea în brațe, iar mama se chinuia să-i scoată dantura de plastic.

— Hai că arunc porcăria asta, a spus ea încet, iritată. Ne-a ajuns pe ziua de azi. De fapt, ne-a ajuns și gata.

Tata se abținea să râdă.

— Eu ți-am zis...

Preț de câteva secunde după ce s-a trezit, Iosif încă nu știa sigur dacă e crocodil sau om și nu știa sigur dacă mama și tata nu cumva sunt un vis. Dar a fost clar că se trezise în ceea ce se cheamă realitate când tata l-a pus jos, în picioare, și i-a spus:

— Ia, dacă tot te-ai sculat, hai să ne spălăm pe dinți.

S-au dus amândoi la baie și și-au pus fiecare pasta lui pe periuță, tata una albă și înțepătoare, cu mentol, Iosifel una colorată, cu gust de gumă. Au început să-și perieze dinții și Iosif se uita în sus, la taică-său, așteptând să termine de periat, ca să se poată opri și el.

— O să-mi cadă dinții? a întrebat el cu gura plină de spumă roz.

— Da, dar nu acum, a zis tata și a pornit apa ca să se clătească. Mai încolo. Și-ți cad ca să facă loc pentru alții mai rezistenți.

— O să fie ascuțiți? a zis Iosifel.

— La ce-ți trebuie ție dinți ascuțiți? a spus tata. Nu ne mai trebuie dinți ascuțiți că nu mai avem ce sfâșia, a mai zis el și apoi a rânjit în oglindă și și-a examinat caninii.

— Tu ce sfâșiezi?

— „Tu ce sfâșii.“

— Tu ce sfâșii?

— Păi nimic, nu ți-am zis? Toată mâncarea e moale acum, dar mai demult, când oamenii trăiau în pădure și-n peșteră și așa mai departe, le trebuiau dinți de lup. Sau de vampir, a spus el și i-a făcut cu ochiul. Vampirul e un fel de lup.

— Nu e un fel de om? a zis Iosif nedumerit.

— Tu ești un fel de om. Și acum o să te clătești, c-ai mâncat aproape toată pasta.

În bucătărie, mama se foia de colo colo cu dantura de vampir în mână.

— Uf, nu știu ce să fac cu ăștia...

— N-ai zis că-i arunci? a întrebat tata.

— Dar parcă nu mă-ndur. Poate-i mai folosim. Să mai râdem de el, că-i tare caraghios.

Tata a luat un taburet de lemn și s-a urcat pe el, a deschis un corp suspendat și a pus dinții pe raftul cel mai de sus, cel mai aproape de tavan.

— Dar știi ce-nseamnă asta, nu? a întrebat el fără să se întoarcă spre mama. Că va trebui să ții minte exact unde i-am pus...